

La dinàmica de la sinodalitat

Francesc Conesa, bisbe de Solsona

Benvolguts diocesans:

Com ja fa dies que anem dient, en una Església sinodal és molt important la participació de tots els fidels. Ara bé, l'Església és una comunitat estructurada, on hi ha diversitat de ministeris i funcions. A tots els fidels, amb el sentit de la fe (*sensus fidei*) que tenen des del seu baptisme, els correspon discernir allò que afecta la vida i la missió de l'Església. Per la seva banda, als pastors (el Papa, els bisbes, els sacerdots) els correspon una funció particular, perquè ells són els garante que els processos i els actes sinodals es desenvolupin en fidelitat a la fe que hem rebut i en actitud d'escoltar el que l'Esperit diu a la nostra Església (cf. CTI 73).

En la sinodalitat, tal com la viu l'Església, s'articula, per tant, la vocació pròpia dels fidels i la responsabilitat dels ministres ordenats. En el document de la Comissió Teològica Internacional sobre la sinodalitat es distingeix entre el procés de discerniment per a elaborar una decisió i la decisió pastoral. Durant el procés tothom té dret a intervenir-hi. Tota la comunitat, amb la rica diversitat dels seus membres, és convocada per a pregar, escoltar, analitzar, dialogar, discernir i aconsellar, a fi que es prenguin les decisions més conformes a la voluntat de Déu. Però la decisió pastoral és competència de l'autoritat del sacerdot (en el cas d'una parròquia), del bisbe (en l'àmbit diocesà) i del Papa (per a l'Església universal). «L'elaboració és una competència sinodal, la decisió és una responsabilitat ministerial» (núm. 69).

La dinàmica de la sinodalitat és circular, perquè connecta el *sensus fidei* de tot el poble de Déu amb el discerniment que s'obra als diversos nivells i amb l'autoritat de qui exerceix el ministeri pastoral de la unitat i del govern. Aquesta circularitat promou la dignitat baptismal i la corresponsabilitat de cadascú, alhora que reconeix i valora el ministeri

específic que correspon als Pastors. Es tracta de conjugar allò jeràrquic i carismàtic en l'Església, els ministeris que actuen en nom de Crist i la riquesa de dons suscitats per l'Esperit, el sacerdoci ministerial i el sacerdoci baptismal.

En l'anomenat «Concili de Jerusalem» hi apareix amb claredat aquesta col·laboració entre el poble de Déu i els pastors. En aquella assemblea es decidia un assumpte molt important per a la vida de la primera Església: la incorporació a la fe dels qui no pertanyien al poble jueu. Tota l'Església de Jerusalem es va reunir i es va involucrar en la decisió final. Diu el llibre dels Fets que «van decidir els apòstols i els preveres juntament amb tota la comunitat» (15,22). En primera instància són interpel·lats els apòstols (Simó Pere i Jaume, que prenen la paraula) i els preveres (els ancians), que exerceixen el seu ministeri amb autoritat. En acabat, la comunitat va assumir la decisió.

Això no vol dir posar els ministres i sacerdots per sobre del poble de Déu. El papa Francesc descriu l'Església sinodal com una «piràmide invertida», on el vèrtex es troba sota la base (Discurs 17-10-2015). Per això, la funció dels preveres és posar-se al servei del poble. En l'Església, qui té autoritat ha de fer-se el més petit i el servidor de tots (cf. Mc 9,35).

